

hvor begivenhederne væltede ind over regeringen i et forrygende tempo.

Han måtte blandt andet betale det på den måde, at hans lange politiske arbejdsperiode i folketinget — rækkende over næsten hele mellemkrigsperioden — kom til at stå for meget i skyggen af begivenhederne og stridighederne i de vanskelige overgangsåre.

Det var jo ikke mindst de mange positive arbejdsår i 20'erne og 30'erne, som gjorde Knud Kristensen til den indsigtfulde politiker, der nåede en position, som placerede ham på den mest udsatte post. Det var sliddet i udvalgene, inklusive finansudvalget, og det var arbejdet med de mange sociale og økonomiske lovforslag, der var årsag til, at partiet venstre turde betro Knud Kristensen de allervigtigste opgaver.

Billedet af ham bliver i øvrigt ikke fyldestgørende, hvis man ikke har oplevet ham som debattør på et af de mange møder, hvor han talte sit partis sag. Jeg mindes for mit eget vedkommende et møde i begyndelsen af 20'erne i en københavnsk arbejderforsamling. Det var altså længe før han kunne støtte sig til et landskendt navn eller en høj stilling. Trods sit handicap nåede Knud Kristensen i denne på forhånd modvillige forsamling at skabe sig en betydelig goodwill, og der er ingen tvivl om, at dette skyldtes, at hans lune havde rod i en dyb menneskelig forståelse.

Det forklarer også den tillid, han senere nød i rigt mål både i og uden for sit eget parti.

En politiker, hvis gerning bliver en del af landets historie, kan ikke vente sin endelige dom, før afstanden til hans indsats er stor nok til at give historisk perspektiv; men allerede nu tør vi sige, at drivfjederen i Knud Kristensen gerning var en dyb kærlighed til det demokrati, det folk og det land, hvis tjener han ønskede at være.

Derfor vil vi mindes ham som en mand, der ønskede at være sit lands gode søn. (F. 1962-63, sp. 30).
